

Любомира Тхір

Сценарій вистави до роковин акції “Вісла”

**„Гіркий хліб вигнання,
високі сходи нам чужого дому”**

ОПОВІДАЧ:

Збіжжя, що ми його засіяли, не зжали. Весною 1947 року, нагло, під дулами автоматів нас прогнали з батьківської землі. Повертати заборонили. Ми знайшлися над прірвою, здавалося, непоборною. Однак з нами була Церква. Вона дала наснагу і показала шлях у прийдешнє. Хоча сама понівечена і розтерзана, поневолена і приречена на неіснування, допомгла нам вистояти. Не дозволила забути, якого роду ми діти і яке минуле за нами.

I ОСОБА:

Ой збиралися на вулиці люди,
І старі, і малі...
Що ж то за чудо-диво буде
У нас на селі?

То стоять наші рідні селяни
Та прощаються,
Та гіркими сльозами
Умиваються.

II ОСОБА:

На площах ми чужі стояли босі і голі
І кожний кидав камінь в нас...
Ми стільки винесли образ,
Ми стільки бачили сваволі!

ПІСНЯ:

*Нічка була темна, в селі було тихо
До села тихенько наближалось лихо.
Приїджали кати до кожної хати,
Забирали друзів за підпільну працю.
Забирали друзів, пов`язали руки,
І повезли селом до тюрми на муки...*

ОПОВІДАЧ:

1947 рік. Рік безнадій, тривоги, зойків і плачів.

Люди прощалися з рідним селом, ланами... Сльози текли з очей, хрестили хати, подвір'я та з плачем від'їжджали.

Скільки страждань, терпіння і переслідувань українського народу...

III ОСОБА:

І все за те, що ми свій край любили,

Що рвались сонце в темряву внести.

І понесли в світи хрести.

Та сиві голови похилі.

IV ОСОБА:

Ах, як стогнали ми, як плакали у вигнанні,

Який тягар з нас кожний ніс!

Моря б постали з наших сліз,

Затихли бо бурі в нашому зітханні.

V ОСОБА:

Брати-вигнанці пригадаймо

Коханий край, щасливі дні

Брати і сестри заридаймо

Серед чужих на чужині.

ПІСНЯ:

Я в чужині загибаю, марно життя йде,

За ріднею споглядаю, а де ж вона, де?

О, мій Боже милостивий,

Верни н`я домів.

Хай почую ще раз нині

Звук родинних слів.

Звідти інший вітер віє, де родинний край,

Там інакше вечоріє, там-то щастя рай.

Туди мене гадка тягне,

Аж не маю сна.

Поки серце там не ляже,

Не усхне сльоза.

На рідній землі дзвонів не чути,

Несе до Бога скаргу наш Сян.

Ох, рідна мати, вгорі розп`ята,

Допоможи нещасним нам.

ОПОВІДАЧ:

*Не плач народе, що люте горе, що кров`ю й потом хвилює море.
Ще мить- хвилинка- слава прилине, надійде радісна новина!*

VI ОСОБА:

Один є вихід: почнемо
знова стару, забуту нуту!
Спокійно споро працювать,
збирати сили і міцніти...
Бо краще для Вітчизни жити,
ніж для Вітчизни умирать...
А наші мрії здійснять діти.

ВСІ РАЗОМ:

Боже, чи Ти знаєш, як нам віри треба-
Більше, як насущного, черствого хліба,
Чи Ти знаєш наші тугу ввиш, до неба,
Як тяжить щодещини колиба
Як треба усміху Твогого,
Як радості серцям,
Як оборони від усього злого,
Як сонячної віри треба нам.
Як блакитної квітки надії,
Як великої правди- сонця уночі,
Як золотої рівноваги дійсності і мрії,
Як гармонії душі.
Боже, нам Об`явлення треба знову,
Нас січуть осінні дощі.
Хай почуємо ми Полум`яну Мову
В горіючій кущі.

ПІСНЯ:

*Серце без віри, мертво безлюддя,
Нудьгою вяне грішне життя,
Сам із собою в гіркоті буття (2х)
Приспів: Тільки віра, показує людині дорогу життя
Тільки вона, дає зміст буття (2х)
Пташці літання, рибі плавання,
Квіти до сонця голову пнуть,
А ось людина в Бозі знаходить суть (2х)
Серце людини для Бога створене,
І не спокійна в неї душа,
Поки у Бозі не спічне вона (2х)*